

ENTREVISTA A CELESTINO CORBACHO

"No arribarem al 20,5% d'atur, el gruix ja s'ha patit"

M. OLIVA I D. PORTABELLA

AVUI, 2.11.09

Celestino Corbacho rep l'AVUI al seu despatx del ministeri de Treball i Immigració en un moment en què la preocupació per les xifres de l'atur conviu amb el sotrac al PSC per l'operació Pretòria.

A l'espera que demà es conegui la taxa d'atur d'octubre, la de setembre ha evidenciat que l'efecte balsàmic del pla E en l'ocupació s'ha acabat.

L'economia està en situació de decreixement i, mentre continuï en recessió, això té un efecte negatiu en l'ocupació. Però sí que s'aprecia que la força destructiva s'atenua. En l'EPA del primer trimestre s'havien destruït 800.000 llocs de treball, mentre que en la del segon hi ha una estabilització de la població activa. La destrucció de l'ocupació ja no és tan potent.

¿S'atreveix a posar un sostre a l'atur?

Tindrà molt a veure amb què passa en les economies internacional i espanyola fins al primer semestre del 2010. Si, com indiquen tots els analistes, la recessió ha tocat terra i a partir d'ara començarà una tímida recuperació, quan hi hagi creixement, tot i que sigui petit, l'efecte primer serà la fi de la destrucció d'ocupació.

¿Descarta que l'atur arribi al 20,5%, que és el vaticini més cru de Funcas?

Crec que no arribarem a aquesta xifra. L'última EPA el situa per sota del 18% i raonablement cal pensar que el gruix majoritari s'ha patit entre octubre del 2008 i octubre del 2009. I no descarto que el 2010 comenci a haver-hi creació de llocs de treball.

¿Com pot ser que en època de bonança Espanya ja tingui un 9% d'atur, igual que ara Àustria en recessió, i que a més el 30% de contractes siguin temporals?

Són dos problemes greus del mercat laboral espanyol, d'ara i de fa 30 anys! Però no es resol per la via d'un decret. Un element negatiu és l'atur estructural: quan Espanya tenia plena ocupació hi havia més de 2 milions d'aturats. Era impossible trobar algú per contractar, però teníem més de 2 milions d'aturats. I convivíem amb un 10% d'atur com si fos suportable! Això no és normal. Quan els països de la UE arriben a la plena ocupació l'atur tècnic és del 4 o 5%, no del 9%. I segon element: Espanya és el país de la UE amb més temporalitat. Quan arriba la crisi, la resta ajusta la producció i ajusta els horaris de la plantilla. I, en lloc de treballar cinc dies, en treballa tres o de vuit hores diàries passa a quatre. Però el teixit productiu es manté i la gent manté la feina i alhora aprofita per formar-se sobre el que fa. A Espanya, l'ajust es fa sobre plantilla.

Doncs la CEOE insisteix que l'antídote és una reforma laboral i que l'avalua l'FMI, l'OCDE, el Banc d'Espanya...

Calen reformes, no ens hi neguem. Ara, no es pot simplificar com fa la CEOE que diu que la sortida a la crisi passa per un contracte més barat amb una indemnització de 20 dies en lloc de 33. No és el prioritari perquè, amb 1.500.000 acomiadaments en un any, ¿alguna flexibilitat

deu tenir el mercat de treball, no? El camí és com incentivar el manteniment del lloc de treball, amb EROs de suspensió si cau la producció...

¿El sobta estar patint tant de foc amic de militants socialistes com el governador del Banc d'Espanya, Miguel Ángel Fernández Ordóñez?

El governador té una monomania, que és abaratir l'acomiadament i flexibilitzar entrades i sortides del mercat laboral com la gran solució. Doncs això sol no és la solució. Jo li reconec la gran supervisió que ha fet, però li demanaria també que inclogui en la reflexió quines reformes necessita el sistema financer. Perquè venim d'on venim i les pimes avui pateixen per la liquiditat i el crèdit continua sense fluir. I si em diu que el mercat laboral té un problema, li diré que el financer també. En la mesura que la banca resisteix relativament bé la crisi, crec que ha de fer també una mica d'esforç perquè, amb les garanties necessàries, quan una empresa o una família vagi a demanar un crèdit se li doni. Si no costa molt que l'economia funcioni.

Davant l'escàndol Goirigolzarri, prejubilat del BBVA amb una pensió vitalícia de 3 milions anuals, ¿s'haurien de limitar els sous dels banquers? ¿Són ètiques aquestes retribucions?

Si una entitat mai no ha recorregut al sector públic per demanar un ajut, és evident que és privada i que fixa els salaris dels seus treballadors. Són les regles del mercat i no es tracta de qüestionar-les. Ara, si han hagut de recórrer, per una via o una altra, a una injecció de diner públic, això sí que impedeix que els sous es fixin sense control. I, finalment, en un moment de crisi, quan es demana que els sous no pugin més de l'1% i en algun sector fins i tot congelar-los, no sembla lògic veure una notícia que

s'ha pagat no sé quina indemnització o quina prejubilació, no és gaire gratificant. Si estem dient a la gent que s'estrenyi el cinturó, tothom ha de fer-ho. I, a vegades, ho ha de fer més qui més té. Perquè a qui no té res no se li pot demanar res.

¿Es veu presoner dels sindicats en el diàleg social? ¿De debò tenen tanta por a una vaga general?

Les mesures no han estat condicionades per una vaga o no vaga, sinó per la força del tsunami de la crisi. Els sindicats han dit: "¿Una vaga general per què? ¿Per desgastar el govern? Doncs, no comptin amb nosaltres". I no hem retallat la protecció social. La vaga general s'ha demanat més des de l'espai polític que des del sindical. Es demana en tertúlies... Però, ¿quin n'és l'objectiu, una vaga que desgasti el govern o com sortim de la crisi?

¿Pot garantir que no trencarà en tot el mandat el Fons de Reserva, l'anomenada guardiola de les pensions que ara acumula 60.000 milions?

En absolut. No hem de sacralitzar el Fons de Reserva, perquè es va crear per abonar les pensions si hi havia problemes en un exercici pressupostari. No és el mantell de la verge. Però és que a més el pressupost de la Seguretat Social acabarà el 2009 amb superàvit. I per al 2010 la previsió és també de superàvit, així que podem estar tranquils amb la Seguretat Social perquè les pensions estan plenament garantides. Dit això, hem de fer reformes però no per la crisi, sinó perquè la societat d'aquí a 20 anys serà diferent.

Quan va assumir el ministeri es va dir que tenia l'encàrrec de Zapatero d'endurir el discurs en immigració després de l'etapa de Jesús Caldera.

Zapatero volia donar-li un gir a la política d'immigració. No perquè fos negativa, sinó perquè el fenomen havia tingut un creixement molt potent i s'estava convertint en un problema de governació i costava veure el govern central amb una política clara, nítida i decidida no per endurir la immigració, sinó per governar-la. I aquí segurament l'experiència d'alcalde d'una ciutat complexa en matèria d'immigració va fer que veiés que jo podia donar el perfil per a la nova etapa. I l'encàrrec de Zapatero va ser governar la immigració com la gran prioritat, però ningú no s'imaginava aleshores que el tsunami que havia de venir era un altre...

I aquesta nova etapa inclou una nova llei, la quarta des del 1999, ¿creu que serà la definitiva, atenent que hi ha molts grups que s'hi oposen?

Crec que sí, i no perquè sigui jo qui l'ha promoguda. Primer, perquè la reforma que hem introduït li ha donat a la llei centralitat i realisme. I també perquè recull la política europea. La política espanyola pot ser singular, i fins i tot de referència per a Europa, però les grans línies no poden estar allunyades d'Europa. I també és una llei que té punts de flexibilitat perquè les realitats canvien. Què ha passat amb aquesta llei? Hi ha un nucli de centralitat política que és el que donarà suport a la llei amb PSOE, CiU i PNB. A partir d'aquí han aparegut posicions que mai no podem acceptar dels que demanen papers per a tothom. I això és l'espai d'ICV. El nostre objectiu és que qui no té papers ha de tornar al seu país. Al PP l'únic que li ha interessat és tornar a usar Catalunya, i l'argument central del seu rebuig és que està en contra de la transferència de les competències d'immigració a Catalunya. I ERC no sap què dir,

lamentablement. Tot depèn amb qui parlis. Si parles amb la consellera (Carme Capdevila) et diu que està d'acord amb la reforma i que fins i tot s'hauria d'haver endurit una mica més. I si parles amb Joan Tardà, depèn del dia i de l'última reunió que hagi tingut. ERC governa a Catalunya i governa la immigració i, per tant, hauria d'haver estat una mica més coherent. Perquè el resultat final l'hauria de fer reflexionar, ja que ha estat CiU qui veritablement s'ha convertit en la defensora de les competències de l'Estatut. M'hauria agradat una ERC en posicions de centralitat.

Sabent que la gran recuperació de l'economia no es viurà el 2010, ¿Tem que Montilla pagui la crisi i perdi la Generalitat a la primavera?

Previsiblement, la campanya es veurà esquitxada per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

Quins *inputs* li arriben del TC?

No, a mi no m'arriben *inputs*, perquè dels treballs del TC els membres del govern i jo en particular no en tenim coneixement. Però el que no podem fer és situar les valoracions en una sentència que no existeix. Hem de partir de la seguretat que el text és plenament constitucional i que la sentència ho certificarà. I hem de continuar treballant desenvolupant l'Estatut. Quan arribi ja en farem una lectura assossegada i ja veurem en quin sentit hem de reaccionar. El que no existeix no pot ser l'element central del debat polític.

Catalunya travessa una convulsió a causa d'episodis que empastifen la política: el cas Millet, el Pretòria... ¿Aposta per

ser expeditiu en aquests casos o bé per esperar el dictamen de la justícia per actuar, com fa el PP?

En un Estat de dret cal preservar sempre la presumpció d'innocència i no escriure nosaltres la sentència. Però el temps polític no necessàriament ha de ser el jurídic. Quan hi ha afers de ressò ciutadà o que políticament costen molt d'explicar, els partits estem obligats a actuar immediatament. Això no vol dir jutjar, però sí donar explicacions i prendre mesures. I mai dir que el que passa a casa meua es deu a no sé quantes conspiracions de tots contra mi. En el cas Millet, respectant la presumpció d'innocència, el més lamentable és la utilització d'ens quasi sagrats com l'Orfeó Català i el Palau de la Música. Hi ha coses sagrades, que formen part de l'ànima del país, i quan algú té la responsabilitat de dirigir-les està obligat a preservar-les. Per això sobta una mica més i penses que si ja no es respecten ni aquestes institucions de tots... Quan era president de la Diputació, el Palau per mi era el Palau! No un ens gestionat per una fundació! És que el Palau, el Liceu, la Sagrada Família... formen part del patrimoni!

¿Com ha encaixat l'operació Pretòria i la presó incondicional per a l'alcalde Bartomeu Muñoz, tenint en compte que afecta Santa Coloma de Gramenet, un dels seus feus tradicionals?

Cal deixar actuar la justícia. El PSC va anunciar, sense perdre ni un minut, les accions que duria a terme i està actuant d'acord amb l'evolució del procediment judicial i respectant en tot moment la presumpció d'innocència. Tinc la convicció, i la té el PSC, que la corrupció ha de ser investigada, perseguida i castigada, independentment de relacions polítiques i independentment de la persona en qüestió. Però no s'ha de generalitzar. A Catalunya hi ha centenars d'alcaldes, de tots els colors,

que són gent honesta que treballen pel bé dels seus municipis i de la comunitat que representen.

Tenint en compte que des de Brussel·les va dir que l'Ajuntament de l'Hospitalet va tenir tractes amb Luigi i la constructora Proinosa, ¿tem que el seu Ajuntament pugui sortir-ne esquitxat en aquesta operació Pretòria?

Miri'n, jo vaig dir, i dic, que ignoro si alguna empresa de Luis García va arribar a ser adjudicatària o no d'alguna obra a l'Hospitalet. Sí que recordo que Proinosa ha fet obres a la meua ciutat, però s'ha de tenir present que és una empresa molt important, que està executant centenars de grans obres a Catalunya. El que puc afirmar amb tota seguretat és que, amb totes les empreses que ha contractat l'Ajuntament de l'Hospitalet, el procediment es va ajustar a la transparència, la legalitat i la fiscalització dels òrgans pertinents.

Després del que ha exposat sobre algunes actituds d'ERC i ICV, ¿és partidari de reeditar un tercer tripartit?

Hem d'anar a les eleccions amb dues idees clares. Reivindicar l'obra de govern, a la qual han contribuït tots, però amb el PSC de màxim artífex. Si no fos per la crisi, la del president Montilla seria la millor obra de govern a Catalunya dels últims 30 anys. Segurament Montilla no és una persona que cada dia expliqui 50.000 coses, però en fa 49.900. I al final compten els resultats, des de reafirmar l'autoritat del govern fins a reivindicar o pactar quan ha tocat. I ha fet Catalunya més sòlida amb el finançament i competències com la immigració o la inspecció de treball. La crisi no pot tancar això. La baralla ara és en el sobiranisme, amb una CiU que se n'ha anat directament a l'espai del quasi independentisme. I el PSC té la responsabilitat d'aparèixer com un partit garant de la

centralitat, sense aventures, defensant l'Estatut dins la Constitució. El futur de Catalunya és a Espanya i a Europa, però no en l'aventura i l'endogàmia. I, comptats els vots, ja es veurà amb qui ho compartim.

Sent ministre de Zapatero i membre del PSC, ¿en la batussa del finançament entre Moncloa i Generalitat s'ha trobat entre l'espasa i la paret?

Home, no entre l'espasa i la paret, però sí en una situació complexa. Perquè, per una banda, formes part del govern d'Espanya i la teva lleialtat institucional és a la taula del consell de ministres i en Zapatero, però, per l'altra, el meu origen i el meu destí és Catalunya. Jo sóc aquí en un parèntesi, no sé quant durarà, he tingut la gran sort de venir a fer política a l'Estat però tinc molt clar que tornaré a Catalunya. La meva referència territorial és Catalunya i la política és el PSC. Quan es tensionen les coses [entre PSOE i PSC], és evident que qui té un peu en cada lloc té més problemes. Però per sort es va resoldre bé.

¿I se li va demanar mai que intercedís entre Zapatero i Montilla per acostar posicions que llavors eren distants?

Específicament no. És obvi que una de les tasques de Carme Chacón i meva era explicar a Madrid algunes coses de Catalunya, perquè a vegades costen d'entendre, i explicar també al PSC algunes coses de Madrid. Durant la negociació jo parlava cada setmana amb Antoni Castells, perquè em servia per informar-me i poder fer comentaris a Madrid i a l'inrevés, sense publicitat. Ajudar a explicar que no era insolidari, que resolvia una injustícia. Perquè si no algú es quedava amb la dada que la renda per càpita a Catalunya supera en 40 punts la d'Extremadura, però això no vol dir que els serveis públics i l'educació a Catalunya no tinguin problemes. Una de les tasques dels catalans és fer

pedagogia a Madrid, perquè t'adones que hi ha estereotips que no es corresponen.

¿Creu que el govern espanyol acabarà portant la llei d'educació catalana davant el Constitucional?

Jo m'he de basar en el que diu el ministre d'Educació, Ángel Gabilondo, i crec que la discrepància amb la llei del Parlament es resoldrà per l'acord. Conec Gabilondo i és molt sensat, amb un coneixement molt profund de totes les matèries educatives i un convençut de la realitat plurinacional, pluricultural i pluricompetencial de l'Estat. I això ajudarà a resoldre-ho positivament.

¿Vostè és partidari que la Generalitat apliqui la tercera hora de castellà, com vol el govern central?

Això s'ha de resoldre amb diàleg. La immersió lingüística a vegades s'ha vist com a imposició i no sé quantes coses més des de fora, però jo vaig ser alcalde de l'Hospitalet i, si la llei fos problemàtica, ho hauria estat en una ciutat com aquesta. I mai vaig tenir queixa de cap pare o mare. El millor és pacificar la discussió de forma natural perquè el sistema lingüístic d'una sola escola ha funcionat vint anys i és positiu. I si ara s'ha d'ajustar en una direcció o en una altra no s'ha de fer mai a cops de discrepància i de decrets, sinó raonant-ho i escoltant l'opinió acadèmica.

Si ens permet la maldat, si el 2008 arriba a saber la crisi que venia, ¿hauria acceptat el ministeri de Treball?

Sí, no em cal reflexionar-ho gaire. Quan treballes en política com jo des del 1976, adquireixes un compromís i, si bé no saps mai on et portarà, sí que esperes tenir instruments per canviar les coses. I això és l'important, no la comoditat. Jo tenia l'estadi ideal de qualsevol alcalde: coneixia la

ciutat, tenia una àmplia majoria i presidia la Diputació. Ara, si en un moment et diuen que et fan confiança per a una nova funció a nivell de l'Estat: ser ministre, doncs no m'ho vaig pensar ni dos minuts. Si la pregunta és si esperava que la crisi fos tan dura, però, he de dir que no, no m'ho imaginava. Imaginava la dificultat de governar la immigració, de modernitzar tots els serveis públics i que tot això conviuria amb una crisi d'impacte raonable. Però tot plegat ha vingut com ha vingut.

Quan abandoni el ministeri, ¿el seu futur passa per tornar a la política catalana o ja és un capítol tancat?

No, no, no... M'agradaria tornar-hi, no em plantejo la hipòtesi de no tornar a Catalunya si no és per fer política activa. Una altra cosa és en quin àmbit i quan. Quan? Dependrà molt del temps que consideri Zapatero que he de seguir sent ministre. On? On el PSC consideri més oportú. El que sí que dic és que de cap de les maneres tornaré a la política local i que sempre acompanyaré el president Montilla on pensi que li puc ser útil. El que m'agradaria és que, quan torni a Catalunya, que no sigui per jubilar-me! [riu].